

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **O. A.**, zastoupen JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 2, Rumunská 22/28, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014 č. j. OAM-1/LE-BE03-P06-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2014, č. j. 1 Az 24/2014 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 3.400 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 6. 2014 č. j. OAM-1/LE-BE03-P06-2014. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Městský soud v Praze konstatoval, že obavu stěžovatele z ekonomických potíží v případě návratu na Ukrajinu nelze považovat za azylově relevantní, jeho námitku, že byl znevýhodňován z důvodu, že mluvil rusky a špatně se dorozuměl ukrajinsky, považoval, stejně jako žalovaný, za účelovou. V aplikaci § 13 zákona o azylu ani při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu (§ 14) neshledal soud žádných pochybení. Městský soud v Praze přisvědčil závěru žalovaného i v tom, že nebylo prokázáno, že by stěžovateli v případě návratu hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. V zemi původu stěžovatele neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k němu za vážnou újmu podle § 14a

odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Městský soud v Praze dodal, že zprávy o situaci v zemi původu byly k datu vydání napadeného správního rozhodnutí přiměřeně aktuální.

Stěžovatel napadl rozsudek Městského soudu v Praze včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ohledně přijatelnosti své kasační stížnosti uvedl, že současná bezpečnostní situace na Ukrajině je bezprecedentní, ke změnám okolností dochází každý den a žádosti o mezinárodní ochranu by tak měly být z hlediska § 14a zákona o azylu posuzovány s ohledem na aktuální dění, nikoliv na stav v době podání žádosti. Stěžovatel má navíc za to, že od vydání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a vydání napadeného rozsudku se bezpečnostní situace na Ukrajině zhoršila, Městský soud v Praze se měl tudíž od § 75 odst. 1 s. ř. s. odchýlit a přihlížet i ke skutečnostem, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel dále namítl, že správní orgán ani soud nezohlednily fakt, že žije v Praze tři roky s partnerkou. Poukázal na to, že se soud náležitě nezabýval jeho tvrzením, že byl jako příslušník ruské menšiny na Ukrajině diskriminován z důvodu své národnosti, rozsudek byl v tomto směru nedostatečně odůvodněn. Stěžovatel dále uvedl, že v případě návratu do země původu bude nejspíše podroben nucenému odvodu na základě všeobecné branné povinnosti, v důsledku čehož mu hrozí nebezpečí vážné újmy na zdraví a smrti. Konečně poukázal i na velmi tíživou ekonomickou situaci obyvatelstva na Ukrajině. Navrhl zrušení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody přijatelnosti uplatněné stěžovatelem v podané kasační stížnosti nesplňují výše uvedená kritéria. Stěžovatel především namítl, že vzhledem k současné bezpečnostní situaci na Ukrajině měla být jeho žádost o mezinárodní ochranu posuzována z hlediska § 14a zákona o azylu s ohledem na aktuální dění, nikoliv na stav v době podání žádosti. Problematikou aktuálnosti informací o zemi původu se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval

pokračování

v rozsudku ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, kde uvedl, že „[k]rajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu. (...) Dostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“ Nejvyšší správní soud tak obdobně jako ve věci vedené pod sp. zn. 7 Azs 66/2014 nebo sp. zn. 1 Azs 84/2014 u jiných stěžovatelů ukrajinské státní příslušnosti shledal, že v případě stěžovatele existuje možnost poskytnutí ochrany v jiném řízení, např. prostřednictvím opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozhodnutí ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131), stěžovatel může skutečnosti týkající se aktuálního stavu v zemi původu uplatnit i jako důvody znemožňující vycestování v rámci případného řízení o jeho správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud k nyní projednávané věci dále dodává, že stěžovatel ohledně aktuální bezpečnostní, politické a národnostní situace v dotčené části Ukrajiny ve správním řízení nic netvrdil a žalovaný vycházel z aktuálních zpráv v době rozhodování. Městský soud v Praze pak při posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany konstatoval, že stěžovatel jako místo svého posledního pobytu na Ukrajině označil obec Uman v Čerkazské oblasti, která se nachází ve střední Ukrajině, které se nepokoje vyhnuly. Byl tudíž opodstatněn závěr Městského soudu v Praze, že stěžovateli v případě návratu nehrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu 14a zákona o azylu.

Co se pak týče otázky, zda dlouhodobý vztah na území České republiky může představovat azylově relevantní důvod, Nejvyšší správní soud se již tímto zabýval např. v rozsudku ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, publ. č. 28/2003 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 – 46, www.nssoud.cz. V posledně citovaném rozsudku vyslovil zásadní tezi, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. K legalizaci pobytu za účelem spoluzití s osobou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu. Nejvyšší správní soud současně poznamenává, že případný rozpor vyhoštění stěžovatele s právem na soukromý a rodinný život není v projednávaném případě na místě zkoumat v rámci řízení dle zákona o azylu, tato otázka je posuzována v řízení o správním vyhoštění (srov. § 119a zákona o pobytu cizinců).

Irelevanci ekonomických problémů jako důvodu pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud konečně jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. posoudil námitku stěžovatele, že mu v případě návratu do země původu hrozí nucený odvod na základě všeobecné branné povinnosti, s čímž je spojeno nebezpečí vážné újmy na zdraví a smrti. Důvody kasační stížnosti totiž nelze rozšiřovat nad rámec žalobních bodů, lze je opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 2 Azs 134/2005, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS) s výjimkou případů, na něž se vztahuje zásada *non-refoulement*.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 3.100 Kč. Vzhledem k tomu, že tento advokát zastupoval stěžovatele již v řízení o žalobě, nepřiznal mu Nejvyšší správní soud opětovně odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v téže věci podle § 11 písm. b) advokátního tarifu. Ustanovenému zástupci dále náleží náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 3.400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. března 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu